

i den Betragtning, at, hvad der skal grunde en Stat, er fra Begyndelsen af Familien. Kan der intet Familieliiv komme til, at existere, saa kan der heller ikke komme til, at existere et Samfund. Det er, altsaa, derpaa, at Opmærksomheden skal henledes. Det er let at se, hvad det er, man trænger til paa Den: man trænger til en social Forandring, og tillige en Forandring i de bestaaende økonomiske Forhold, navnlig i Maaden, hvorpaa Jorden drives. Naar disse Forandringer komme tilstede, saa kunne vi bagefter tale om Skolen, Høvsæsenet osv. At en tilbørlig Styrke, der kan sikke Ordenen, skal være tilstede til enhver Tid, deri er jeg ikke uenig. Vi maa jo være enige i, hvad en æret Taler sagde ifjor: St. Croix ligger der nu engang, og vi kunne ikke blive den kvit. Men jeg mener, at man skulde have grebet Odbet ved Roden og have ladet denne Undersøgelse foregaa, som Kommissionen — jeg bebrejder den det ikke — efter min Opfattelse ikke har været istand til at magte, hvad ikke den, men dens Sammensætning bærer Skylden for. Man vil maasse sige: Ja det var ikke let at faae en saadan Sammensætning af Kommissionen, at den kunde foretage en saadan Undersøgelse. Det skal jeg indrømme. Jeg skal ogsaa indrømme, at det mulig ikke er nogen anden Udvei tilbage end ligefrem praktisk at prøve sig frem. Inden jeg gaar videre, har jeg endnu et Punkt at bringe frem, som jeg tror er af Vigtighed. Man har flere Gange siddet paa, og det slaas der ganske naturligt paa i Betænkningen og ogsaa i Lovforslaget, idet det foreslaas at ophæve en vis Del af Kolonialloven, — man har spurgt, om det ikke var rigtigt at ophæve den helt. Jeg mener, at det burde ske. Jeg lægger ikke Dølgemaal paa, at det er en forfættet Indretning at sætte 2—300 Menneſter, eller hvor mange det er, i alt Fald et meget forvindende Mindretal, til at regjere over det store Fler-tal. Derved kommer der sandelig ikke Lighed overfor Loven. Det er at gjøre Planterne til Dominere, i deres egen Sag; derfor se vi, hvorledes Udvillingen er gaaet fra 1863; den ene Kalamitet er indtraadt efter den anden. Jeg mener altsaa, at det var bedst, at Kolonialloven paa den ene eller den anden Maade blev suspenderet, thi det er ganske naturligt, at der ikke kan blive Lighed for Loven, saalænge den nuværende Tilstand bestaar. Det er forebragt mig — og jeg har nogen Grund til at tro, at Riksen er upaalidelig, hvorfor jeg ogsaa vil fremdrage det her — at det er saare langt fra, at der nu eksisterer Lighed for Loven derovre, eller at der endog blot stræbes hen derimod. For at overbevise Dem om, at der ikke eksisterer Lighed for Loven, behøve de Herrer blot at gjennemlæse Kommissionsbetænkningen. Men det er sagt mig, — og jeg tror, at det er rigtigt, at det kommer frem, — at, da Oprøret stod paa, og ifjor efter at det var dæmpet og efter at der

var nedsat en Standret, tillod Forvaltere sig selv at holde Standret og udførte selv Dommene. (Berntsen: Skød de dem?). Det ærede Medlem spørger, om de skød dem; ja Standretsdomme udføres vel paa den Maade, saa det kan ligge i min Udtalelse. Altsaa det siges, at de paa den Maade selv holdt Standretter og selv udførte Dommene, uden at de Paagjældende, som endnu skulde gaa fri, ere blevne dragne til Ansvar derfor. I Kommissionsbetænkningen ser man Intet derom, men det er muligt, at den ærede Finansminister kunde give Oplysning om, hvorvidt Sligt skulde være kommet for hans Dre. Der er fremdeles en Beretning, som gaar ud paa, at Dumultuanter skulde have flyttet Damploven og lagt den paa en Dei, hvorfor den skulde føres tilbage eller et andet Sted hen, og i den Anledning udsendtes der et Par Mand, som ikke var en Oprøre, til at foretage det Arbejde, men de ere blevne stude. Det maa vel kunne oplyses, om det er, saa, jeg veed ikke, jeg fremdrager kun, at det er blevet berettet; jeg har det fra en Rilde, som jeg har Grund til at tro er god. I hert Fald fortjener det at blive undersøgt, om det er saa, og jeg ønskede gjerne at vide, om den ærede Minister sender Noget dertil; thi existere slike Forhold, kan jeg forstaa, at man skal have en stærk militær Styrke derovre; da kan det nemlig besyrgtes, at, naar Lidten kommer, kan Oprøret udbrude igjen; thi der maa da være udsaaet en Misnøie uden Lige. Selv om den slaviske Befolkning derovre — thi Negrene ere endnu mere end halvveis Slaver — i Diebliffet tier, kan jeg forstaa at man — under saadanne Tilstande kan frygte for, at et nyt Oprør kan bryde ud. Jeg ønsker altsaa, at ogsaa navnlig dette Punkt maa komme frem, at den ærede Finansminister vil vrette sin Opmærksomhed paa at faae dette Punkt undersøgt, og at han vil oplyse, om Noget af lignende Art skulde være kommet ham for Dre. Rigtigt eksisterer, og saadanne Rygter maa da nedslaaes, dersom de ere usande; at de ere tilstede, er sikkert nok. Man ser ikke af Kommissionsbetænkningen, at den har vidst Noget af, at Sligt er foregaaet; men det kan man se af Kommissionsbetænkningen, at der ikke har været Lighed for Loven hidtil; skal der blive No og Orden, er det nødvendigt, at der staffles Lighed for Loven tilveie. Altsaa jeg tror, at det er nødvendigt til en Forandring i Vestindien, at der foregaar en social, en agronomisk og en politisk Omvæltning. Der ligger Roden til det Onde. Saalænge en saadan Omvæltning ikke er foregaaet, kunne vi udøse Hundreder, Tusinder og Millioner med; det hjælper ikke. Den ærede Minister siger, at der er Lidt af Dygtighed derovre, og Kapital mangler ganske; det er hans Ord i Landsstinget; og idag taler han om, at der mangler baade Dygtighed og Kapital derovre. Nu vil jeg spørge, om det ikke vil være nogen Lovd underkastet,